

HVĚZDY
NAD HLAVOU
MĚSÍČNÍ KRONIKY

MARISSA
MEYEROVÁ

Hvězdy nad hlavou

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.egmont.cz
www.albatrosmedia.cz

EGMONT
Publishing

Marissa Meyerová
Hvězdy nad hlavou – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

HVĚZDY
NAD HLAVOU
MĚSÍČNÍ KRONIKY

Marissa Meyerová

EGMONT
Publishing

Pro Sloane a Deaney

Obsah

STRÁŽKYNĚ	7
ZÁVADY	43
KRÁLOVNINA ARMÁDA	67
CARSWELLŮV PRŮVODCE ZA ŠTĚSTÍM	94
AŽ PŘEJDE SLUNCE SVIT	124
PRINCEZNA A STRÁŽCE	140
MALÁ ANDROIDKA	186
MECHANIČKA	222
NĚCO STARÉHO, NĚCO NOVÉHO	238

Strážkyně

MICHELLE PŘEJELA PRSTEM PO PŘENOSNÉ OBRAZOVCE A LIS-

tovala albem, které jí ráno poslala vnučka. Luc vzal Scarlet k rozvalinám Louvru a Scarlet pořídila desítky fotografií starých soch a rozpadajících se trosek. Byla tu dokonce i fotka, na které byli s Lukem společně – měli na sobě velké vlněné kabáty a choulili se vedle sochy, které chyběla paže. Kamenná žena jako kdyby k nim patřila a byla právoplatnou členkou jejich skupiny.

Michelle se k fotografii neustále vracela. Byl to jediný společný obrázek Luka a Scarlet v celém albu. Luc se jako obvykle tvářil odtažitě a chladně – vždycky dělal, co mohl, aby působil sofistikovaným dojmem –, ale Scarletin široký úsměv byl plný života a radosti. Oči jí zářily, chyběl jí jeden přední zub a zrzavé kudrnaté vlasy měla zastrčené za límcem kabátu. Vypadala šťastně.

Luc se tentokrát snažil, což Michelle zahřálo u srdce. Byla to vítaná změna po zprávách, které od vnučky obvykle dostávala. Měla to doma těžké... od té doby, co její matka odešla. I když vlastně ne. Michelle věděla, že těžké to bylo už dlouho předtím. Od první chvíle jí bylo jasné, že se její syn k rodi-

čovství nehodí. Byl příliš marnivý a sobecký a jeho mladá žena byla stejná jako on. Jejich vztah byl vášnivý a dramatický a od samého začátku odsouzený k zániku. Hádali se v podstatě od doby, kdy spolu začali chodit – byly to velké hádky, při nichž se třískalo nádobím, a sousedé nejednou volali policii. Když oznámili, že čekají dítě, Michelle se snažila předstírat radost. Jenže neslavný konec jejich manželství byl nevyhnutelný a ona věděla, že jeho hlavní obětí bude právě to dítě.

Většinou jí nezbývalo nic jiného než číst mezi řádky zpráv, které jí vnučka poslala, protože Luc jí nikdy nic neřekl. „Nudím se a čekám, až se táta vrátí domů“ znamenalo *Luc se zase tahá po hospodách a jeho šestiletá dcera je doma sama*. Nebo „Díky za dárek k narozeninám. Táta říkal, že mě vezme do zábavního parku, jakmile bude hezky“ znamenalo *Luc na narozeniny své dcery opět zapomněl a doufá, že než nastane jaro, na jeho slib o zábavním parku si ani nevzpomene*. Nebo „Sousedka už zase přinesla k večeři ratatouille – potřetí za tenhle týden. Dává do ní moc cukety a já cuketu NESNÁŠÍM, ale táta řekl, že jsem nezdvěřilá a poslal mě do pokojíčku“ znamenalo *Luc promrhal jejich týdenní rozpočet při hazardu, ale v domě bydlí hodná, všímavá sousedka – anebo ji okouznil Lukův úsměv a ještě jí nedošlo, že jde o bezpáteřního lumpa*.

Michelle si povzdechla. Svého syna milovala, ale už dlouhou dobu k němu neměla žádnou úctu. Věděla, že na vině je i ona. Přece jen ho vychovala. Možná ho moc rozmazlovala, anebo moc málo. Možná že potřeboval otce, který by ho vedl. Možná...

Když se ozvalo zaklepání, trhla sebou. Zvedla oči od přenosné obrazovky, od nezřetelné tváře svého syna, s nímž za poslední rok promluvila stěží deset vět. Nejspíš to bylo nějaké dítě ze sousedství, které shánělo peníze pro veřejnou sbírku. Anebo si někdo z města přišel pro pár vajec.

Položila obrazovku na stolec vedle svého oblíbeného křesla, postavila se a vyšla z ložnice. Odtud pokračovala dolů po úzkých schodech, které zavrzaly tak jako vždycky, a pak do malé předsíně své nevelké farmy. Neobtěžovala se pohledem do kukátka a jednoduše otevřela dveře zavěšené na starých zrezivělých pantech.

V příštím okamžiku se jí zastavilo srdce. Země jako by se přestala otáčet kolem své osy.

Michelle o krok ustoupila a chytila se dveří, aby neupadla.
„Logane.“

Jeho jméno ji zasáhlo jako padající meteorit a vyrazilo jí z plic všechn vzduch.

Logan opětoval její upřený pohled. Logan. Její Logan. Pátravě po ní těkal očima. Byly stejně pronikavé a hluboké jako dřív, ale lemovaly je vějířky vrásek, které neznala. Neviděla ho víc než třicet let.

„Dobrý den, Michelle.“ Jeho hlas byl unavenější než ten, který kdysi dávno zbožňovala, ale pořád ji dokázal naplnit vzpomínkami a hřejivým teplem. „Moc se omlouvám, že jsem sem takhle vpadl, ale zoufale potřebuju tvou pomoc.“

Když ji přizvali, aby se po boku pozemských diplomatů zúčastnila oficiální cesty na Měsíc, byla zároveň pyšná i vyděšená. Šlo o první vládní návštěvu za celé generace. Byla jedním ze čtyř pilotů, kteří se na misi podíleli, a od jejích kolegů ji dělilo přinejmenším deset let. Byla to velká čest, přestože většina lidí, kterým se o cestě před odletem zmínila, ji považovala za bláznou. Necháпали, jak o něčem takovém může vůbec uvažovat.

„Měsíc?“ ptali se nevěřičně. „Ty dobrovolně poletíš na Měsíc? Ale vždyť tě tam zavraždí! Vymyjí ti mozek a udělají z tebe otrokyni. Už se nikdy nevrátíš!“

Smála se a z jejich varování si nic nedělala. Byla si jistá, že za hororovými báchorkami o měsíčňanech stojí pověřčivost, nikoliv fakta. Věřila, že měsíčňané jsou dobří i zlí – stejně jako pozemšťané. Jistě to nebudou jen zrůdy.

A navíc byla jen pilot. S politickými jednáními a důležitými schůzkami nebude mít nic společného. Dokonce ani nevěděla, jaký má mise cíl. Třicetidenní návštěvu stráví tím, že si bude užívat proslulého přepychu hlavního města Artemidy, a domů se vrátí se spoustou zábavných historek. Nějaké hloupé městské legendy jí nezabrání v tom, aby se podílela na důležité historické události.

Krátce po přeletu obdržela propustku a vzápětí zjistila, že Artemida je přesně taková, jak si představovala... a ještě úžasnější. Místa mezi stavbami z bílého kamene vyplňovaly bujné zahrady a široká nádvoří. Nad rozlehlými honosnými sídly se tyčily stromy – některé sahaly skoro až k biokupoli, která zakrývala město. I z té nejmenší uličky se linula hudba, sklenice přetékal vínem a každý, koho potkala, byl usměvavý a bezstarostný. Přestože se o tom slůvkem nezmínili, všichni poznali, že je pozemšťanka, a každý bohatý obchodník a šlechtic považoval za svou osobní povinnost se postarat o to, aby si město užila způsobem, o kterém se jí ani nesnilo.

Od jejího přiletu uplynuly pouhé čtyři dny. Zrovna byla na hlavním náměstí ve společnosti mimořádně pohledného muže a tančila kolem obrovských slunečních hodin, když vtom špatně došlápla a upadla. Vykřikla bolestí – hned jí bylo jasné, že má zvrtnutý kotník. Její společník přivolal magnetické levitační zařízení ne nepodobné pojízdnému vozíku a dopravil ji na nejbližší zdravotní kliniku.

Právě tam potkala Logana.

Pracoval jako lékař, byl o pár let starší než ona a Michelle okamžitě poznala, že je jiný než ostatní měsíčňané. Byl vážnější, měl přemýšlivé oči, ale to nebylo všechno. Byl tak nějak...

nedokonalý. Prohlížel jí kotník a ona si zase prohlížela jeho. Byl prostřední postavy a měl světle hnědé rozčuchané vlasy. Na tváři měl mateřské znaménko a koutek úst na jedné straně pokleslý, dokonce i když se usmíval. Vypadal dobře, alespoň podle pozemských měřítek, ale tady na Měsíci...

Teprve když jí došlo, že nepoužívá osobní kouzlo, uvědomila si, že všichni, které až do té doby potkala, to dělali.

Nabídl jí, aby si odpočinula v anabiotické nádrži, ale Michelle zavrtěla hlavou.

„Zahojí se to rychleji,“ řekl zmateně.

„Nemám ráda uzavřené prostory,“ vysvětlila mu.

„Pak pro vás musí být hrozné být celou dobu uvězněná tady pod biokupolí.“

Dál už na ni nenaléhal a začal jí kotník pěkně postaru ovazovat. Během následujících let si mnohokrát vzpomněla na jeho citlivé a obratné ruce.

„Je to tu překrásné,“ řekla. „Nepřipadám si tady ani trochu uvězněná.“

„Jistě. Postavili jsme si tady opravdu moc pěkné vězení.“

Byla to první nelichotivá poznámka, kterou ohledně Měsíce zaslechla.

„Vy svůj domov považujete za vězení?“

Náhle vzhlédl a zabodl se do ní pohledem. Dlouho mlčel, ticho se táhlo. Místo aby jí odpověděl na otázku, tlumeně zašeptal: „Je pravda, že je obloha na Zemi stejně modrá jako křídla sojky?“

Toho dne přestali aristokraté a jejich nafintěné oblečení Michelle zajímat (zvláště potom, co jí Logan prozradil, že ten muž, se kterým tančila na slunečních hodinách, byl dost starý na to, aby byl jejím dědečkem). Každou volnou chvíli s Loganem. Oba věděli, že je to dočasné. Čas neúprosně běžel. Jednoho dne se bude muset vrátit zpět na Zem. Nikdy nedoufala, že by mohl odletět s ní. Měsíční emigrační pravidla byla

přísná – neviděli rádi, když jejich obyvatelé někam odjížděli, a Země je na svém území jednoduše nechtěla.

Možná i proto byl jejich milostný poměr tak silný a vášnivý. Mluvili spolu o všem – o politice, míru, Měsíci, Zemi, o konstelacích a dějinách, o mytologii a dětských říkankách. Vyprávěl jí děsivé zvěsti o tom, jak se na Měsíci zachází s chudým obyvatelstvem ve vnějších sektorech, a navždy tak setřel třpytivé pozlátko, kterým jí Artemida poprvé učarovala. Pověděla mu o svém snu. Doufala, že jednou odejde z armády a koupí si malou farmu. Ukázal jí to nejlepší místo ve městě, ze kterého bylo vidět Mléčnou dráhu, a když se poprvé milovali, noční oblohu rozzářil meteorický roj.

Když nastal čas odejít, nedali si žádné dárky na rozloučnou. Neplakali. Naposledy ji políbil, Michelle nastoupila na loď směřující zpátky na Zem a to bylo naposledy, kdy doktora Logana Tannera viděla.

Když skoro o dva měsíce později zjistila, že je těhotná, ani jí nenapadlo, že by se ho měla pokusit zkontaktovat. Byla si jistá, že by to stejně nic nezměnilo.

„O její smrti jsme se dozvěděli před několika měsíci,“ řekla Michelle a přitiskla dlaň na skleněné víko anabiotické nádrže, která byla schovaná pod hromadou starých pokrývek pro koně v úložném prostoru pronajatého vznášedla. Měla co dělat, aby se jí nezvedl žaludek. Rozrušilo ji máloco, ale ještě nikdy nebyla svědkem něčeho tak smutného a zároveň tak odporného. Z velikosti tělíčka usuzovala, že dítěti mohou být tři, nanejvýš čtyři roky. Holčička vypadala spíš jako mrtvolka – byla znetvořená a popálená. Bylo těžké uvěřit, že vůbec žije. „Říká se... Podle některých konspiračních teorií možná přežila a Levana se to snaží utajit. Já tomu ale nevěřím.“

„To je dobře,“ řekl Logan. „Chceme, aby si všichni mysleli, že je mrtvá, hlavně královna. Jedině tak bude v bezpečí.“

„Princezna Selene,“ zašeptala Michelle. To přece nemohla být pravda. Nic z toho se nezdálo skutečné.

Logan byl na Zemi. Princezna Selene žila. Přivezl ji k ní domů.

„Tohle má na svědomí oheň?“

„Ano. Stalo se to v dětském pokoji. Levana tvrdí, že to byla nehoda, ale já myslím, že to naplánovali. Myslím, že se ji Levana pokusila zabít, aby získala trůn.“

Michelle znechuceně zavrtěla hlavou. „Víš to jistě?“

Logan upíral tmavé oči na princeznino tělíčko schované ve skleněné nádrži. „Zápalky a svíčky jsou na Měsíci vzácné. Pod kupolemi se jakékoli znečišťování vzduchu bere velmi vážně. Nedokážu si představit jediný důvod, proč by chůva měla svíčku, ani jak by se k ní dostala. A proč by ji zapalovala za bílého dne v domečku na hraní?“ Povzdechl si a opětoval Michellin pohled. „Moje kolegyně, doktorka Eliotová, prohlédla princeznu jako první, prohlásila ji za mrtvou a nechala její tělo odnést z paláce. Její duchapřítomnost Selene zachránila život. Před dvěma měsíci byla obviněna z velezrady, i když podrobnosti o jejím domnělém zločinu nikdy neuveřejnili. Myslím si, že ji mučili, aby z ní dostali informace, a nakonec ji zabili. V tu chvíli jsem pochopil, že musím pryč. Že musíme se Selene utéct.“

„Kdo další o tom ví?“

„Nejsem si jistý. Mladý Sage Darnel, bioinženýr, začal být těsně před mým odjezdem podezřívavý. Ptal se mě na věci, které až se až příliš blížily pravdě, ale nevím, jestli mu cokoliv z toho došlo, anebo jen střílel naslepo. Možná jsem prostě jen paranoidní.“

„Jestli to skutečně ví, myslíš, že by... je tvým spojencem, nebo...“

Zavrtěl hlavou. „Nevím. V Artemidě jsme natolik zabředlí v těch našich manipulacích, že nikdy nepoznám, kdo je s režimem spokojený a kdo Levanu nenávidí stejně jako já.“ Rozhořčeně si odfrkl. „Teď už se s tím stejně nedá nic dělat. Určitě mě podezírají, když jsem najednou zmizel, ale nemohl jsem tam zůstat. Ona tam nemohla zůstat.“ Nádrž vydala tlumený zvuk, jako by s jeho slovy souhlasila.

„Co když tě sem přijdou hledat?“ Michelle se rozbušilo srdce. Najednou ucítila na ramenou obrovskou tíhu. Královna Levana byla nejmocnější ženou v galaxii. Pokud byly Loganovy teorie pravdivé, nepřestane po princezně pátrat a všichni, kdo Selene pomůžou, budou v nebezpečí.

„Nemyslím si, že by mě sem dokázali vystopovat,“ řekl Logan, ale netvářil se moc přesvědčivě. „Od příletu jsem šestkrát změnil loď i vznášedlo a zmanipuloval jsem každého, koho jsem viděl, aby mě nemohli identifikovat.“

„Ale co náš...“ zarazila se a nechtěla použít slovo *vztah*, „...naše dřívější styky? Předtím jsme si pozor nedávali.“

„To už je dávno a k aférkám na Měsíci dochází tak často, že nevěřím, že by si nás tenkrát někdo všímal.“

Aférkám. Pronesl to slovo tak lhostejně, že Michelle bodlo u srdce. Zaskočilo ji to.

Logan se zatvářil o něco vlídněji. Byl unavený a příliš hubený, ale pořád jí připadal pohledný. Možná dokonce víc, než když byli mladí. „Jsi jediný člověk, kterému důvěřuju, Michelle. Nevím, kam jinam ji vzít.“

Její bolest se pomalu rozptýlila. Zhluboka se nadechla a znovu na dítě pohlédla. „Můj dům je malý,“ namítla. „Neměla bych ji kde schovat, kdyby...“

Zaváhala. Farmu postavili za druhé éry. Přežila čtvrtou světovou válku. Polkla.

„Pumový kryt,“ řekla. „Pod hangárem je pumový kryt, je v něm přívod elektřiny pro generátor i všechno ostatní.“

Logan stiskl rty k sobě, až mu zbělely. Ve tváři měl lítost, ale také naději. Chvilí trvalo, než konečně přikývl. „Uvědomuješ si, jakému nebezpečí se vystavíš, jestli si ji tu necháš? Je to ten nejčernější člověk na planetě.“

Ta poznámka Michelle z nějakého důvodu připomněla Scarlet, jeho vnučku. Byla jen o pár let starší než princezna.

Scarlet – *Loganova* vnučka.

Otevřela ústa a hned je zase zavřela.

„Mrzí mě to,“ řekl Logan, který si její váhání špatně vyložil. „Omlouvám se, že tě o něco takového žádám.“

„Co budeš dělat?“ zeptala se.

„Budu ti pomáhat, dokud nebude princezna mimo ohrožení života a ty se o ni nedokážeš postarat. Potom se někde schovám, dokud... nebude dost stará na to, abychom ji probudili z kómatu.“

Chtěla se ho zeptat, kde se hodlá skrýt a jak a kdy se vrátí. Ale mlčela. Instinkt jí napovídal, že bude lepší – bezpečnější – to nevědět.

„A až se probudí z kómatu?“

Jeho výraz byl náhle vzdálený, jako kdyby hleděl daleko do budoucnosti a pokoušel se představit si ženu, která z dívky možná vyroste.

„Potom jí řeknu pravdu,“ odpověděl, „a pomůžu jí znovu získat měsíční trůn.“

Scarlet seděla ve vlaku Maglev na lince mezi Paříží a Toulouse. Nejela jím poprvé, ale přesto ji zaskočilo, jak je to jiné, když cestuje sama. Od první chvíle byla napjatá jako struna. Neměla moc peněz, takže si musela koupit lístek do poslední třídy, ve které byla velmi nepohodlná sedadla, zvláště při tak dlouhé cestě. Bála se, že se někdo posadí vedle ní, zeptá se jí,

kam jede, kde jsou její rodiče a jestli nepotřebuje pomoc. Pro jistotu měla připravenou odpověď: jede navštívit babičku, která ji přijde vyzvednout na nádraží. Samozřejmě, že rodiče vědí, kde je. Samozřejmě ji někdo čeká.

Samozřejmě ji nikdo nečekal.

Vlak vjel do další stanice. Přitiskla si batoh k sobě a tvářila se nepřijemně, když noví cestující procházeli kolem. Snažila se vysílat negativní vibrace, aby ji nechali na pokoji.

Zafungovalo to. Nikdo si k ní nesedl, a když se vlak znovu zvedl na polštář magnetického pole, Scarlet vydechla úlevou.

Rozepnula vrchní kapsu batohu, vytáhla z něj přenosnou obrazovku a do uší si strčila bezdrátová sluchátka. Třeba tak dokáže na všechno zapomenout.

Odjela z Paříže rozhodnutá se tam už nikdy nevrátit. Bude žít se svou babičkou a nikdo jí v tom nezabrání.

Všiml si táta vůbec, že zmizela? Nejspíš ne. Asi byl pořád ještě opilý.

Zavřela oči – hlasitá hudba jí řvala do uší – a snažila se uklidnit. Nikam to nevedlo. Uvědomovala si každý pohyb vlaku, klábosení ostatních cestujících, hlášení oznamující příští zastávku. Sledovala přenosnou obrazovku a čekala, že zapípá – napíše táta, bude se ptát, kde je, bude ji prosit, aby se vrátila domů. Dorazí nervózní, ustaraná zpráva, možná dokonce policejní hlášení o pohřešovaném dítěti.

Přehrála si celé album, ale žádná zpráva ani oznámení nepřišly.

Za okny vlaku mýjelo jedno město za druhým, pole a viniče mizely za kopci, slunce se klonilo k obzoru... a žádná zpráva nedorazila.

Vagón se postupně zaplnil a nakonec se vedle ní posadil nějaký muž v obleku. Okamžitě strnula, ale naštěstí se s ní nesnažil zapříst hovor ani se na nic neptal. Četl si zprávy na přenosné obrazovce a potom usnul, ale Scarlet slyšela pří-

liš vyprávění o zlodějích zavazadel a únoscích dětí na to, aby přestala být ostražitá.

Album začalo hrát znovu od začátku. Tabule v přední části vlaku oznamovala, že příští stanice je Toulouse. Sevřel se jí žaludek. Musela toho muže vzbudit, aby se protáhla ven. Lekl se a zamumlal něco o tom, že už zase málem přejel zastávku. Zasmál se. Scarlet pevně sevřela popruhy batohu a rychle se prosmýkla kolem, aniž by na něj pohlédla.

„Hej, holčičko!“

Rychle seběhla po schodech a skočila na nástupiště.

„Holčičko!“

Zrychlila, cítila, jak se jí zmocňuje panika, v žilách se jí rozproudil adrenalin. Rozhlížela se kolem sebe, jestli uvidí někoho, kdo by jí pomohl, kdyby došlo na nejhorší. Někdo v uniformě, nějaký android nebo...

„Holčičko, počkej!“ Na rameni jí přistála těžká ruka. Scarlet se obrátila a byla připravená křičet o pomoc.

Byl to ten muž v obleku. „Tohle sis zapoměla na sedačce,“ řekl a podával jí láhev s vodou.

Tep se jí okamžitě zklidnil. Bez jediného slůvka díky popadla láhev, otočila se a přeběhla po nástupišti směrem k výtahům. Za své chování se styděla, ale pořád byla jako na trní. Byla sama, nikdo nevěděl, kde je, ani že zmizela. Pochybovala, že bude v bezpečí dřív než v domě své babičky, a i pak ji bude muset přesvědčit, aby jí dovolila zůstat.

Našla volné vznášedlo, vlezla dovnitř a zadala babiččinu adresu. Obrazovka ji požádala, aby schválila výši cestovného. Když Scarlet uviděla cenu na displeji, sevřelo se jí srdce. Bude ji to stát skoro všechny úspory.

Ztěžka polkla, naskenovala své zápěstí a potvrdila požadovanou částku.

Michelle už se o princeznu starala skoro dva roky a z pravidelné péče se stala její druhá přirozenost. Byl to jen další úkol, který si musela odškrtnout z dlouhého seznamu povinností na každý den. Nakrmit zvířata. Posbírat vejce. Podojit krávu. Zkontrolovat princeznu diagnostiku a podle potřeby upravit hladinu kapalin v nádrži.

Dívka rostla. Teď by jí bylo pět let – ne, *bylo* jí pět let, zdůraznila si Michelle. Dokonce i po všech těch měsících bylo těžké vidět v děvčeti něco jiného než mrtvolku ukrytou pod jejím hangárem.

Nebyla mrtvá, jenže ani živá. Všechno za ni dělaly stroje. Dýchaly. Pumpovaly krev. Vysílaly elektrické signály do jejího mozku. Logan jí vysvětlil, že je důležité udržovat dívčin mozek stimulovaný, aby po probuzení neměla myšlení tříletého dítěte. Zatímco bezvládně ležela v nádrži, přístroje ji zřejmě zásobovaly znalostmi, dokonce i životními zkušenostmi. Michelle nechápala, jak to funguje. Nedokázala si představit, jak by takhle holčička mohla prospat celý svůj život a potom se najednou vrátit do společnosti a stát se královnou.

To bude koneckonců Loganova práce, až se vrátí. Bude trvat ještě celé roky, než se kdokoliv dozví o tom, co z dívky jednoho dne vyroste.

Michelle skončila se záznamem Seleniných životních funkcí a zhasla světla poháněná generátorem. Pumový kryt, který narychlo přestavěli na provizorní nemocniční pokoj a vědeckou laboratoř, zůstával osvětlený slabým modrým světlem vycházejícím z anabiotické nádrže. Michelle si připnula přenosnou obrazovku k opasku a vylezla po žebříku do hangáru nad krytem. Popadla jednu ze skladních krabic, kterou odtáhla ze stodoly k hangáru, aby se měla na co vymluvit, kdyby ji někdo viděl pravidelně přecházet mezi dvěma budovami. Kryt a jeho obyvatelka byly tajemstvím a Michelle musela mít oči neustále otevřené.

Zrovna přemýšlela o tom, že musí být nanejvýš opatrná, když vtom uviděla, že je na šterkové příjezdové cestě taxík. Žádné hosty nečekala. Nikdo ji nenavštěvoval.

Napřímila se, přitiskla si krabici k boku a vyrazila směrem k domu. Drobné kamínky jí křupaly pod nohama. Když procházela kolem vznášedla, koutkem oka mrkla dovnitř, ale bylo prázdné a nikdo ani nestál na zápraží.

Michelle odložila krabici, popadla zrezivělé zahradní nůžky – jedinou zbraň, na kterou po cestě narazila –, a rychle otevřela vstupní dveře.

Zůstala stát, jako by do ní uhodilo.

Ve stíněné předsíni seděla na nejnižším schodě Scarlet s batohem strčeným mezi nohama. Byla zabalená do stejného vlněného kabátu, který Michelle viděla na fotkách z Louvru, až na to, že teď jí byl těsný, hlavně v ramenou – dívka Scarletina věku by potřebovala oblečení alespoň o dvě čísla větší.

„Scarlet?“ vydechla a položila nůžky na stolec vedle dveří. „Co tady děláš?“

Scarlet zrudla a pihy na jejích tvářích doslova zazářily. Vypadalo to, že se každou chvíli rozpláče. Slzy však nepřišly. „Chci u tebe bydlet.“

„Už zase se na sebe snaží upoutat pozornost!“ vyštěkl Luc. Měl červený nos a tváře a Michelle viděla, jak se jeho dech na chladném nočním vzduchu sráží v obláčky páry. „Prostě ji posad' zpátky na vlak a nech ji, ať si to uvědomí.“

„Je jí sedm let,“ řekla Michelle. Věděla, jak tenké jsou zdejší stěny – Scarlet seděla v přízemí, ale otcův zvýšený hlas nepochybně slyšela. „Je zázrak, že sem vůbec zvládla dojet a nic se jí nestalo.“

„A co mám podle tebe dělat? Skočit na letadlo a přijet ji vyzvednout? Ráno musím do práce. Zrovna jsem získal nové místo a...“

„Je to tvá dcera,“ přerušila ho Michelle. „Čekám, že se budeš chovat jako otec a dokážeš, že ti na ní záleží.“

Luc si odfrkl. „Ty mi děláš přednášku o tom, jak být dobrým rodičem? Tak to se povedlo, *maman*.“

Jeho poznámka ji zasáhla přímo do srdce. Michelle ztuhla. Napětí, které jí svíralo žaludek, mnohonásobně vzrostlo a téměř ji ochromilo.

Toho litovala ze všeho nejvíc – že tu pro syna nebyla, když byl malý. Byla svobodnou matkou a snažila se skloubit péči o kojence s vojenskou kariérou, v níž viděla velký potenciál. Už dávno si uvědomila, že naprosto selhala. Kdyby mohla začít znovu, od začátku...

Jenže nemohla. A přestože za Lukovy neduhy mohla částečně ona, nehodlala se dívat na to, jak se totéž děje i její milované Scarlet.

Odvrátila pohled od obrazovky. „Dobrá. Zítra vymyslím, co s ní udělám.“

Michelle zavřela oči a pevně stiskla víčka. Představila si dveře do krytu. Polomrtvou dívku v nádrži vydávající matnou bleděmodrou záři. Představila si ženu bez tváře – doktorku Eliotovou –, kterou mučili, aby jim prozradila, co se s princeznou stalo.

Ztěžka polkla.

„Možná by tu měla zůstat,“ řekla a donutila se znovu otevřít oči. Ve skutečnosti se rozhodla dřív, než se podívala na obrazovku. „Možná bych se o ni měla postarat, alespoň do doby, než... než se znovu postavíš na nohy.“ Ještě to ani nevyslovila a už pochybovala o tom, že se to někdy stane.

Scarlet si zaslouží víc. Víc než neexistující matku a otce, který ji zanedbává. Scarlet by měla mít víc než Luc.

„Promluvíme si o tom zítra,“ řekl Luc. Pořád byl rozzlobený, ale v jeho hlase zaslechla náznak úlevy. Michelle věděla, že o tomhle se s ní hádat nebude.

Odpojila se od komunikačního programu, položila obrazovku na postel a vrátila se ke schodům.

Scarlet seděla u jídelního stolu a choulila se nad miskou hrášku – šlo o první letošní úrodu. Vedle ní pomalu rostla hromádka prázdných slupek, pod prsty jí právě prasknul další lusk.

Když Michelle vstoupila do kuchyně, Scarlet si zrovna vkládala hrášek do pusy.

Předstírala lhosejnost – byl to výraz, který Michelle okamžitě poznala. Sama ho využívala častěji, než byla ochotná přiznat.

„Můžeš tu zůstat,“ řekla dívka.

Chroupání přestalo. „Navždycky?“

Michelle se posadila naproti ní. „Možná. Musíme to s tvým otcem ještě probrat, ale... Zatím můžeš být se mnou.“

Scarlet se po tváři mihl úsměv – bylo to vůbec první pousmání od jejího příjezdu –, ale Michelle varovně zvedla ruku. „Poslouchej mě dobře, Scar. Mám farmu a je tu spousta práce. Už stárnu a čekám, že mi pomůžeš.“

Scarlet dychtivě přikývla.

„A nemyslím tím jen zábavné věci jako vybírání vajec. Je třeba kydat hnůj, natírat ploty... Není to snadný život.“

„To je mi jedno,“ odpověděla Scarlet a obličej se jí rozzářil. „Chci tady zůstat. Chci být s tebou.“

„Hodně štěstí, zdraví, milá Scarlet,“ zpívala babička, když nesla citrónový dort na stůl. Na bílé polevě poskakovala a tančila světle z jedenácti svíček. „Všechno nejlepší k narozeninám, drahoušku.“

Scarlet na chvilku zavřela oči, aby si ten okamžik vychutnala a zamyslela se. Na tuhle chvíli čekala celý den. Nejvíc ze všeho se samozřejmě těšila na výborný citrónový dort, který jí teď babička pekla každý rok k narozeninám, ale možnost tajného přání byla taky něco neobyčejného.

Scarlet nebyla pověřčivá, ale milovala příslib, který s sebou přinášelo.

Přeju si...

I když o tom přemýšlela celý den, pořád se ještě nerozhodla. Přijít s pořádným přáním nebylo lehké.

Co to bude? Aby ta šelma, která se minulý týden dostala do kurníku, nezakousla další kuřata? Aby táta nezapomněl na její narozeniny jako minulý a předminulý rok? Aby si Padgett Duboisová přestala dělat legraci z jejích pih a Gil Lambert si jí ve škole konečně všiml?

Ne, ani jedno z těch přání nebylo dost významné.

Věděla, že něco takového se jen tak nesplní, ale...

Přeju si, aby mě babička naučila létat.

Otevřela oči, předklonila se a jediným mocným dechem sfoukla všechny svíčky. Babička zatleskala. „Dobrá práce! Silné plíce máš po mně, abys věděla.“ Mrkla na ni a přes stůl k ní posunula dva zabalené dárky. „Tak do toho. Rozbal je a já mezitím nakrájím dort.“

„Děkuju, *grand-mère*.“ Přitáhla si větší z dárků. Byl těžší, než čekala. Scarlet pečlivě rozvázala stuhu a odrhnuła obnošený povlak na polštář, do kterého byl zabalený.

Potom otevřela krabičku. Překvapeně nadzvedla obočí.

Podívala se na babičku, která mezitím olizovala polevu z každé vytažené svíčky. Nedokázala poznat, jestli je to vtíp. Jistě, babička byla výstřední, ale...

„To je... pistole?“ zeptala se.

„Osobní zbraň Leo 1272 TCP 380,“ řekla babička a ponořila velký nůž do dortu. O chvíli později zvedla z tácu dokonalý

kousek a položila ho Scarlet na talíř. Potom jí ho přisunula i s vidličkou. Vrstvy žlutého dortu i bílý máslový krém byly stejně dokonalé jako u kteréhokoliv zákusku z pekařství.

Babiččiny kuchařské schopnosti byly nedocenené. Lidé o Michelle Benoitové většinou vtipkovali jako o lehce pomatené ženě, která na farmě odmítá jakoukoliv pomoc a nevítané úředníky či právní zástupce odhání s brokovnicí v ruce. Při zahradničení si zpívá a tvrdí, že je pak zelenina sladší.

Scarlet babiččiny vrtochy milovala, ale stejně ji trochu zarazilo, že ke svým jedenáctým narozeninám dostala zbraň – skutečnou smrtící zbraň. Už dřív samozřejmě použila brokovnici k odehnání divokých vlků nebo při střelbě na hliněné holuby, když se nudila. Ale ruční zbraň? Ta byla přece... na ochranu.

„Netvař se tak zklamaně,“ zasmála se babička a uřízla si pro sebe kousek dortu. „Je to skvělý model. Přesně takový jsem nosila celé roky. Až dojíme, ukážu ti, jak ji nabít a zase vyprázdnit. Uvidíš, že jakmile si na ni zvykneš, už nikdy bez ní nebudeš chtít být.“

Scarlet si olízla spodní ret a odsunula zbraň, aniž by ji vyndala z krabice. Nechtěla na ni sahat. Dokonce si ani nebyla jistá, jestli jí ve svém věku může legálně nosit. „Ale... proč? Chci říct, je to trochu...“

„Neobvyklé?“ zachechtala se babička. „A co jsi čekala? Panenku na hraní?“

Scarlet se na ni ušklíbala. „Nové tenisky by byly fajn.“

Babička ukousla kus dortu, který měla na vidličce. Pořád se smála, ale když odložila vidličku a natáhla se, aby zbraň vyndala z krabice, ve tváři měla vážný výraz. Pohybovala se sebevědomě, kontrolovaně. Vypadala, jako by za svůj život držela tisícovku zbraní, a možná to tak skutečně bylo.

„Neboj se, Scar,“ řekla, aniž by vzhledla. „Naučím tě, jak ji používat, i když doufám, že to nikdy nebude potřeba.“ Pokr-

čila rameny a položila zbraň na stůl mezi nimi, takže hlaveň ukazovala směrem k oknu. „Jen chci, abys věděla, jak se bránit. Nikdy nemůžeš vědět, kdy se tě nějaký cizí člověk pokusí vzít někam, kam nebudeš chtít jít.“

Její slova zněla jako předzvěst a Scarlet cítila, že jí při pohledu na zbraň naskočila husí kůže. „Tak ti děkuju?“ zeptala se nejistě.

Babička si znovu ukousla kousek dortu a ukázala vidličkou na druhou krabičku. „Otevři ten druhý dárek.“

Tentokrát Scarlet váhala. Balíček byl dost malý na to, aby se jí vešel do dlaně, zabalený do čisté utěrky. Možná to jsou otrávené šipky, pomyslela si. Anebo paralyzér. Nebo...

Zvedla víčko.

Na několika kapesnících tam ležel babiččin letecký odznak – hvězda se žlutým drahokamem uprostřed a zlatými roztaženými křídly po obou stranách. Scarlet ji vzala do dlaně a vzhledla.

„Dostala jsem ho v den, kdy mě povýšili na pilotku,“ řekla babička a při té vzpomínce se usmála. „A teď chci, abys ho měla ty.“

Scarlet sevřela odznak prsty. „Děkuju ti.“

„Nemáš zač. Doufám, že tě při létání ochrání. Stejně jako ochránil mě.“

„Při létání?“

Babička se rozpustile usmála a ve tvářích se jí objevily dolíčky. „Zítرا ráno tě naučím, jak létat s lodí.“

„Mulčování v zimě ochrání zahradu,“ řekla Michelle a hráběmi nahrnula slámu přes záhony.

Z hlíny stále trčely duté stonky, pouhé pozůstatky barevných jirín a lilí, které jí celé léto pokrývaly. „Musíš dát pozor,

aby byla vrstva pěkně silná a rovnoměrná jako dobrý zimní přehoz.“

„Já vím, babi,“ povzdechla si Scarlet. Seděla na dřevěném plotě jako na bidýlku a podpírala si bradu. „I co znamená mulčovat. Děláme to každý rok.“

Michelle se pobaveně ušklíbla. Narovнала se a ukázala na vnučku hráběmi. „Když jsi takový znalec, můžeš to dokončit za mě.“

Scarlet jako správná třináctiletá dívka drze protočila oči, seskočila z plotu a vzala si hrábě. Sláma jí šustila a praskala pod prochozenými teniskami. Michelle o krok ustoupila a spokojeně sledovala, že Scarlet skutečně ví, co dělá. Pak popadla vidle zabodnuté do zmenšující se kopy slámy a šla obracet kompost.

Když se ozvalo tlumené hučení blížícího se vznášedla, Michelle leknutím poskočilo srdce. Tak to s ní bylo za posledních osm let pořád. Její farma stála u málo používané venkovské cesty – dál už bydleli jenom dva sousedé a ti stejně jako ona většinou používali osobní lodě, dokonce i při krátkých výletech do města. Vznášedla tu byla vzácnost a Michellina podezíravost rostla s každým uplynulým týdnem a měsícem. Jeden by si myslel, že se za všechny ty roky uklidní. V životě se neukázal nikdo, kdo by se přišel vyptávat na Logana, na její spojitost s měsíčňany ani na to, zda ví něco o ztracené princezně. Po všech těch letech bylo jasné, že ji nikdo nepodezřívá, že by s tím měla něco společného. Většina lidí od samého začátku věřila, že je princezna mrtvá, a zvěsti o její fingované smrti považovala za smyšlené fámy, zvlášť nyní, kdy se válka mezi Měsícem a Zemí zdála být nevyhnutelná.

Nic z toho však Michelle neuklidnilo, právě naopak. Jak plynul den za dnem a odplata za to, že se rozhodla přijmout Selene pod svá ochranná křídla, nepřicházela, byla si čím dál jistější, že jednoho dne bude její tajemství prozrazeno.

„To je vznášedlo?“ zeptala se Scarlet, opřela se o hrábě a zamžourala směrem k černé tečce, která právě přelétla přes vzdálený kopec.

„Nejspíš jen další nesnesitelný podomní obchodník,“ odpověděla Michelle. Potom kývla hlavou směrem k domu. „Běž dovnitř, Scarlet.“

Scarlet se na ni zamračila. „Jestli je to jenom podomní obchodník, proč musím dovnitř?“

Michelle si dala ruce v bok. „Musíš se se mnou pořád hádat? Prostě běž.“

Scarlet znovu obrátila oči v sloup, upustila hrábě na zpoza zakrytý záhon a rozzlobeně odkráčela směrem k domu.

Vznášedlo se blížilo a Michelle mimoděk sevřela rukojeť vidlí. Chvíli si myslela, že jen proletí kolem a bude pokračovat k sousedům, ale v poslední chvíli zatočilo a zamířilo na jejich příjezdovou cestu. Michelle se ve vznášedlech nevyznala, ale poznala, že jde o starý model. Starý, zato dobře udržovaný. Jak se blížilo, okna se mu v pozdním podzimním slunci zářivě zaleskla. Když Michelle slyšela, že se dveře od domu zavřely, zvedla vidle, jako by nesla oštěp, a vyšla vstříc neznámému návštěvníku. Bylo jí jedno, jestli jí budou mít za blázna. Nebála se zastrašit úředníky ani neschopné měšťáky, kteří se ztratili na neznámých venkovských cestách. Pokud to znamenalo udržet zvědavé cizince mimo svůj pozemek, na pověsti jí ani za mák nezáleželo.

Muž, který otevřel dveře vznášedla, však nebyl cizinec.

Vůbec se nezměnil od doby, kdy jí pomohl přestavět kryt, aby v něm mohli schovat princeznu Selene. Ty stejné vrásky, ty stejné šedivějící vlasy.

Potom se na ni podíval a Michelle musela změnit názor.

Možná se přece jen změnil. Bylo to něco v jeho očích – při bližším pohledu připomínaly vylekané zvíře. Jakási všudypřítomná úzkost, která tam byla už dřív, nyní ještě vzrostla.

Otevřel ústa, aby promluvil, ale Michelle ho předběhla. „Ať už prodáváte cokoliv, nemáme zájem!“ vyjela na něj.

Logan zaváhal a chvíli stál s otevřenou pusou. Dlouho trvalo, než se z jejího nečekaného odmítnutí vzpamatoval. I v tomhle se změnil. Býval přece tak pohotový, tak mazaný, tak chytrý,

„Já... já... omlouvám se, že vás obtěžuju,“ zakoktal nakonec. Očima zalétl k oknům a Michelle neuniklo, že se na chvíli zastavily v jednom bodě. Scarlet je pozorovala, přesně jak to Michelle čekala. „Potřebuju vaši pomoc,“ začal znovu. „Asi jsem... Myslím, že jsem se ztratil.“

Michelle sklonila vidle a bodci je opřela o zem. „Nemá vaše vozidlo poruchu? Když jste se blížil, vydávalo divný zvuk.“

Logan se otočil zpátky k ní a jeho výraz se vyjadřoval pochopení. „Obávám se, že ano. Vůbec nic neumím opravit,“ zoufale ukázal k vznášedlu.

Michelle předstírala popuzení a pokynula směrem k hangáru. „Zní to jako starý chladič gel. Nějaký tu mám a taky vám můžu nakreslit plán k místu, kam zrovna letíte.“

Už na něj znovu nepohlédla, ale slyšela, jak jeho boty chroupají na tvrdé, zmrzlé půdě. Nepodívala se ani ke Scarletinu oknu, i když cítila, že se vnučka dívá.

Byla nedůvěřivá, tak jak ji Michelle vychovala. Skoro by se cítila provinile, ale Loganův příjezd jí připomněl, jak nebezpečná je jejich situace bez ohledu na uplynulá léta. Dokud bude mít princeznu ve své péči, nikdy nebudou v bezpečí.

Jakmile byli uvnitř hangáru, obrátila se na Logana. „Co se stalo?“

Opět znervózněl, ve tváři měl stejný úzkostný výraz jako při příletu. „Omlouvám se. Nevěděl jsem, že jsi... Nevěděl jsem, že budeš...“ Zřejmě usilovně přemýšlel, jak nazvat Scarlet, ale nechala ho tápat. Říct mu, že je to její vnučka, bylo skoro to samé jako mu oznámit, že je to *jeho* vnučka, a Michelle se před

lety rozhodla, že bude pro všechny nejlepší – nejbezpečnější – když se o tom nikdy nedozví.

„Proč jsi přiletěl?“ zeptala se místo toho a opřela vidle o řadu oprýskaných dřevěných skříněk. „Říkal jsi, že se nevrátíš, dokud princezně nebude alespoň patnáct. Nečekala jsem tě ještě celé roky.“

„Já vím. Ale už nemůžeme otálet... Už nemůžu čekat. Musíme dokončit všechny operace. Musíme ji brzo vzbudit. Dřív, než bude pozdě.“

Michelle se zamračila. Když sem princeznu poprvé přivezl, podrobně jí vysvětlil, co všechno bude třeba udělat, až dívka zestárne. Až její tělo skoro doroste, vybaví ji fyzickými rysy potřebnými k tomu, aby chodila, dýchala, mluvila a mohla se stát královnou, kterou Měsíc potřeboval. Michelle chvíli trvalo, než pochopila, že to znamená přeměnit princeznu v kyborga – na jednu stranu to bylo směšné, ale zároveň si uvědomovala, že jiný způsob neexistuje. A kyborgy soudit nehodlala. Šlo jen o další nepochopenou podceňovanou skupinu.

Logan od samého začátku trval na tom, že operaci provedou, až bude dívka starší. Příliš rozsáhlé kybernetické končetiny, které by byly v případě nedospělého těla potřeba, by byly neohrabané a nevykonné a v dlouhodobém měřítku možná i nekompatibilní s rostoucí organickou tkání.

„Proč?“ zeptala se nakonec. „Je ještě moc mladá. Proč ji chceš budít už teď?“

Logan se zakabonil a opřel se o loď, kterou Michelle používala při výletech po okolí. „Mám měsíční nemoc.“ Hlas se mu zlomil. Znělo to, jako by přiznával nějaký zavrženíhodný zločin. Z jejího výrazu poznal, že je zmatená, a podíval se na ni o něco vlídněji. „Postupně u mě propuká šílenství, Michelle. Když jsem poprvé přijel na Zem, používal jsem svůj dar jednoduchým, nenáročným způsobem, abych se vyhnul

odhalení. Ale po všech těch letech mi i drobná manipulace začala připadat nebezpečná. Báł jsem se, aby poblíž nebyl jiný měsíčňan a nepoznal, co dělám. Měl jsem strach, aby nějakému pozemšťanovi nedošlo, že s ním manipuluju. I když šlo o něco nevinného, mohli mě odhalit...“ Polkl. Mezi obočími se mu objevila hluboká vráska. „A tak jsem s tím přestal. Dar jsem nepoužil už celé roky a teď... teď za to platím. Dohání mě to k šílenství a nemyslím si, že bych to mohl zastavit, i kdybych chtěl. Stalo se to tak rychle. Mnohem rychleji, než bych si myslel...“ Ukryl obličej do dlaní a zasténal.

Michelle na něj zírала. Chápala stěží polovinu toho, co říkal – ale ona byla koneckonců jen pilotka, prostá farmářka. Logan byl měsíčňan a lékař, který opustil svůj domov a riskoval všechno, aby udržel princeznu v bezpečí. Jestli si myslel, že by ji měli vzbudit dřív, Michelle se s ním nehodlala hádat.

„Bude připravená?“ zeptala se.

Logan spustil ruce podél děla. „Musí být.“ Otevřel ústa, aby řekl ještě něco dalšího, ale pak se zarazil. Po dlouhé odmlce nakonec dodal: „Jakmile bude stabilizovaná, odvezu ji. Už jsem tě vystavil až příliš velkému nebezpečí.“

K tomuto tématu se nikdy předtím skutečně nedostali. Chodili kolem něj jako okolo horké kaše. Co bude potom? Už tak bylo dost těžké udržet ji naživu a v bezpečí. Chvilé probuzení ležela ve vzdálené budoucnosti; zdálo se příliš složité přemýšlet o tom, co se s princeznou stane, jakmile dokončí všechny potřebné operace. Teď neměli na výběr.

Brzy už nebude bezvládným tělem v nádrži. Bude dítětem. Jedenáctiletou dívkou, která bude vyděšená a zmatená.

„Kam ji odvezeš?“

„Našel jsem muže, který žije ve Východním společenství, hned za Novým Pekingem. Jmenuje se Garan Linh a je to inteligentní člověk s rozsáhlými znalostmi androidích systémů a umělé inteligence, což se nám bude hodit, pokud vezmeme

v úvahu její kybernetické... doplňky. Zároveň je to vynálezce a vyvinul jedno úžasné zařízení, které je možné napojit na lidský nervový systém. Pozemšťany dokáže jednoduše ochránit před působením měsíční manipulace. Ale v případě měsíčňanů nejenže zabraňuje jakémukoliv používání daru, ale zároveň je chrání před halucinacemi spojenými s měsíční nemocí.“

Michelle se mračila a snažila se pochopit všechno, co říká. „No... to je potom dobré. To ti přece pomůže, nebo ne? Abys... ehm... nezešlel?“

„Ne, ne. Já si to zařízení nevezmu. Má jenom dvě, a ještě ke všemu jde o prototyp. Jeden je samozřejmě pro princeznu. Nakonec se naučí, jak kontrolovat svůj dar, ale do té doby nemůžeme riskovat, že se prozradí. Druhý prototyp je pro tebe.“

„Pro mě?“

„Jen pro jistotu.“ Logan se na ni upřeně podíval. „Jen pro případ, že by se ti něco stalo. Pro případ, že by se tě nějaký měsíčňan pokusil... zmanipulovat, abys mu prozradila, kde je princezna ukrytá.“

Sevřela čelisti k sobě. Informace mohli z člověka dostat i jinak. Postaru. Ale Logan chtěl ochránit alespoň její mysl a Michelle slyšela spoustu příběhů o královně Levaně a vynalézavosti jejich divotvůrců. Nehádala se s ním. Byla vděčná, že se ji Logan snaží chránit. Poznala, že se pro ni vlastně obětuje, i když by to nikdy nepřiznal.

„Dobrá,“ řekla a otřela si zpoceně dlaně do džínů. „Našel jsi toho vynálezce a dítě od něj dostane jeho zařízení. Co dál?“

„Potom bude žít s ním. Už souhlasil, že si ji vezme do péče, a protože má dvě vlastní děti, bude to vypadat přirozeně.“

Michelle na ni ukázala hlavou. „Víš, kdo to je?“

„Ještě ne.“ Logan se ostře nadechl. „Ale budu mu to muset říct. Musí znát plný rozsah nebezpečí, kterému vystaví sebe i svou rodinu, pokud s tím bude souhlasit. Navíc... taky musí

vědět, jakou má dívka cenu. Pokusím se ji chránit tak dlouho, jak budu moci, ale nejsem si jistý, jestli budu dostatečně přítelny na to, abych jí pověděl pravdu, až bude připravená. Ta zodpovědnost připadne jemu.“

Znělo to tak jistě. Tak definitivně. Michelle si konečně uvědomila, jak Logana děsí pomyšlení na to, co se děje uvnitř jeho hlavy.

Logan byl na svou mysl vždycky pyšný. Muselo to být hrozné – vědět, že o ni postupně přichází.

Najednou se ušklíbl. „O tvou lítost nestojím, Michelle. Všechna svá rozhodnutí jsem učinil sám a jsem přesvědčený, že byla správná.“

„Samozřejmě,“ odpověděla. „Změnil jsi běh dějin.“

„Ještě ne. Jednoho dne... možná.“ Promnul si spánky a pohlédl k tajným dveřím, které vedly do Selenina pokoje. „Jak jí teď je?“

„Pořád stejně. Je větší. Tenhle rok roste jako z vody.“

Přikývl. „Na dokončení operací budu potřebovat minimálně týden. Budeme je muset provést v několika fázích. Stihneš se do měsíce připravit?“

Do měsíce. Tolik let se nedělo vůbec nic a najednou se k ní ta chvíle řítí rychlostí vlaku Maglev.

„Budu muset poslat Scarlet pryč,“ zamumlala si pro sebe. „Třeba by mohla chvíli zůstat u svého otce.“

Logan se na ni podíval. Opětovala jeho pohled a čekala, že se zeptá. *Scarlet. Jaká Scarlet? Kdo je její otec? Kdo je...?*

Nejdřív sklopil oči, takže z jeho tváře nedokázala nic vyčíst. Nepoznala, jestli uhádl pravdu. Byli spolu tak krátce a před tak dlouhou dobou. Neměl jediný důvod předpokládat...

Ale Logan si vždycky dokázal správně vyložit její mlčení.

Na nic se nezeptal. Jenom přikývl a řekl: „Napíšu Garanoovi, aby se připravil na cestu.“

Všechno to bylo bolestně povědomé.

Během dlouhé cesty vlakem z Paříže do Toulouse Scarletin hněv trochu opadl. Svého neschopného otce už nechtěla nikdy vidět. To si říkala i tehdy, když od něj v sedmi letech utíkala poprvé, ale tentokrát to tak skutečně myslela. Ten opi-lecký, arogantní, blahosklonný hňup pro ni jednoduše pře-
stal existovat.

Nemohla uvěřit tomu, že souhlasila s tím, že s ním zů-
stane celý měsíc. Když se teď podívala na všechna babiččina
povzbudivá slova o tom, jak to bude dobrá příležitost k tomu
s otcem znovu navázat vztah, šance dokázat mu, že se z ní
stala silná žena a *bla bla bla*, dělalo se jí špatně. V momentě, kdy
přijela, ji odložil u svých „přítelkyň“ a sám zmizel na celé hodi-
ny. Když se vrátil, táhl z něj koňak. A když byl náhodou doma,
kritizoval její oblečení, osočoval babičku, že jí plní hlavu až
příliš mnoha názory, a nakonec Scarlet obvinil z toho, že si tu
starou čarodějnici moc idealizuje.

Právě ta poznámka byla poslední kapkou. Poslední kap-
kou na věky věků.

Po desetiminutovém záchvatu vzteku, kdy ječela jako smy-
slů zbavená, si Scarlet sbalila věci, vyřítla se z bytu jako velká
voda a s pocitem uspokojení za sebou práskla dveřmi. Vyrázila
přímo na nádraží. Otec se ji nepokusil zastavit – a Scarlet to
bylo jedno.

Vydržela to devět dní.

To byl výkon sám o sobě.

Teď se vracela na farmu. Za babičkou. Domů.

V momentě, kdy vystoupila z vlaku na nástupišti v Tou-
louse, planoucí hněv začal polevovat. Zhluboka se nadechla.
Těšila se na povědomou vůni slámy a hnoje, z níž se jí kdysi
zvedal žaludek, ale dnes ji vnímala jako něco uklidňujícího,

skoro příjemného. Za chvíli bude sedět s babičkou nad hrnkem horké čokolády, všechno jí poví a uleví si. Brzy se zavrtá pod svůj oblíbený zimní přehoz a bude naslouchat nevzrušenému houkání sovy pálené, která se na farmě usídlila před několika měsíci.

Cesta vznášedlem tentokrát nebyla naplněná úzkostí a obavami. S každým okamžikem se vzdalovala Paříži a svému otci-neotci, každá uplynulá vteřina ji naplňovala rostoucím klidem a radostným pocitem nad tím, že se vrací domů. Když taxík zatočil na úzkou příjezdovou cestu a Scarlet mezi sněhovými závěsemi zahlédla jejich dům, zaplavila ji nepopsatelná úleva.

Domov.

Vyskočila z taxíku, ještě než úplně zastavil, a rozběhla se po cestě vysypané štěrkem. S trhnutím otevřela vstupní dveře. Ušla jenom pár kroků, když ji zarazilo nezvyklé ticho.

Zastavila se.

Z kuchyně se neozývalo rachocení hrnců. Dřevěná podlaha v patře ani nezavržala. Nikdo si nebroukal známé melodie.

Babička tu nebyla.

„Grand-mère?“ zavolala pro jistotu.

„Scarlet!“

Otočila se s úsměvem od ucha k uchu. Babička běžela po příjezdové cestě s ustaraným výrazem ve tváři.

„Slyšela jsem přilétat vznášedlo,“ stěží popadala dech. „Co tady děláš?“

„Vrátila jsem se domů dřív,“ vysvětlila Scarlet. „Nemohla jsem to tam vydržet. Bylo to hrozné, úplně strašné!“ Vyšla babičce naproti, aby se s ní potkala na schodech, ale pak se zarazila.

Babička měla rozčuchané vlasy, které divoce trčely do všech stran, pod očima se jí černaly temné kruhy, jako by nespala ode dne, kdy Scarlet odjela.

Taky se neusmívala.

„Tady nemůžeš zůstat!“ vykřikla a vzápětí sebou trhla, když zaslechla ostrý tón svého hlasu.

Scarlet se zamračila. „Cože?“

„Není to...“ uniklo babičce zasténání. Ani se na schodech nezastavila, aby Scarlet objala nebo ji políbila na tvář. Víc než týden se neviděly a ona ji místo přivítání jednoduše strčila otevřenými dveřmi zpátky do domu.

Scarlet upustila batoh, takže dopadl na podlahu s těžkým zaduněním.

„Co se děje?“

Babička chvíli mlčela, snažila se vzpamatovat a pořád se kabonila jako čert. „Měla ses vrátit až za několik týdnů. To tě ani nenapadlo poslat mi zprávu a dát mi vědět, že přijedeš předčasně?“

„Chtěla jsem tě překvapit,“ odsekla Scarlet. Vrátit se zpátky k nazlobené náladě nebylo těžké – rozčilená byla koncem konců už týden. „Proč na mě ječíš?“

„Já ne...“ Michelle zasténala a složila si ruce na prsou.

Scarlet napodobila její bojovný postoj a zabodla se do ní očima. Pořádně vyrostla – už to nebude dlouho trvat a bude stejně velká jako babička.

Michelle si po chvíli nazlobeně odfrkla a promnula si kořen nosu. „Dobře,“ řekla. „Dobrá. Teď už se s tím nedá nic dělat...“ Její hlas se náhle proměnil, z popuzeného přešel ve věcný a úsečný. Pořád zněla rozzlobeně, ale Scarlet poznala, že je vyčerpaná. „Tenhle týden jsem se vůbec nedostala do města.“ Otočila se jako na obrtlíku a odkráčela do kuchyně. „Zavoláme taxík zpátky a můžeš pro mě vyřídit pár pochůzek. Potřebuju, abys zašla do pekařství a železářství, taky můžeš zanést deky do čistírny a...“

„Prosím?“ ozvala se Scarlet od dveří. Zírala na babičku, která pobíhala po kuchyni a dávala dohromady nákupní seznam. „To má být všechno? Mám za sebou naprosto strašný

týden a ty mě prostě jen pošleš na nějakou hloupou pochůzku a ani...“ Do hlasu se jí vplížilo vzlyknutí. „Ani mě nepřivítáš?“

Babička se zastavila a otočila se k ní. Tváří se jí mihl provinilý výraz, ale rychle ho potlačila a napřímila se. „Jestli jsi chtěla oslavu, měla jsi mi dát vědět, že přijedeš. Mám spoustu věcí na práci, Scarlet. Musíš... potřebuju, abys zaběhla do města, a to dneska. Koneckonců když jsi dost stará na to, abys dojela vlakem z Paříže do Toulouse, určitě zvládneš oběhnout i pár pochůzek.“

„Fajn, zastavím to vznášedlo,“ procedila Scarlet skrz zatáté zuby a rychle zamrkala, protože hrozilo, že jí do očí každou chvíli vytrysknou slzy. „Pošli mi ten seznam, až bude hotový, nechtěla bych tě okrádat o tvůj *drahocenný* čas.“ Vyrazilila ke dveřím. „A jen tak mimochodem,“ zajechla přes rameno, „taky jsi mi chyběla!“

Práskla za sebou dveřmi, až se štít domu zatřásl, ale pocit zadostiučinění se tentokrát nedostavil.

Michelle trápil šířavý pocit viny. Scarlet jí od svého včerejšího návratu domů stěží řekla jediné slovo. Možná to bylo tím, že s ní Michelle odmítala mluvit – nemohla jí vysvětlit, proč se tak rozzlobila, nedokázala se rozumě omluvit, a tak raději mlčela. Bylo to snazší, přestože to znamenalo chodit po stísněném domě a vzájemně se ignorovat, dokud to celé neskončí.

Věděla, že to není správné. Chtěla říct Scarlet pravdu. Ale jak povíte své vnučce, že jste ji poslali na měsíc do Paříže, abyste pomohli doktoru z Měsíce přetvořit zmizelou princeznu na kyborga? Jak jí vysvětlíte, že sem dnes přijede vynálezce z Východního společenství, aby vám do nervového systému nainstaloval nějaké zařízení a zároveň adoptoval dívku, kterou jste posledních osm let schovávali pod hangárem?

Jak ji přimět, aby pochopila, že o tom nesmí nikdy nikomu říct – že vyradit to obrovské tajemství by z nich mohlo udělat štvanou zvěř, mohli by je mučit a nakonec i zabít?

Ne, nic z toho Scarlet říct nemohla. Musela dál předstírat, že ji její předčasný návrat popudil, přestože by ji za běžných okolností přivítala s otevřenou náručí.

Zvedal se jí z toho žaludek.

Brzy to skončí, říkala si. Princezna za chvíli zmizí a ona i Scarlet budou v bezpečí. Budou žít dál, jako by se nic nestalo.

Zkontrolovala čas na přenosné obrazovce. Linh Garan tu bude co nevidět. Kdyby měla včera čas a mohla si všechno promyslet, nechala by pochůzky na dnešek a Scarlet by poslala do města teprve teď. Ale na to už bylo pozdě.

Vystoupala po rozvrzaném schodišti a zaklepala na dveře jejího pokoje. Zevnitř se nejdřív ozvalo šustění, pak Scarlet otevřela a škvírou mezi dveřmi na ni vrhla popuzený pohled.

I Michelle předstírala, že se pořád zlobí, přestože se za to nenáviděla.

Zvedla bradu a řekla: „Takhle v zimě mě zlobí artróza a ráno jsem nestihla skoro nic udělat. Potřebuju, abys zastala nějaké domácí práce. Kráva bude neklidná, jestli ji někdo brzo nepodojí.“

Scarlet otevřela o něco víc a zatvářila se podezřívavě. „Odkdy máš problémy s artrózou?“

Michelle opětovala její podrážděný pohled. „Víš, že si nerada stěžuju, Scarlet. Moc o tom nemluví.“

„Spíš vůbec,“ odsekla dívka.

Michelle si povzdechla. Nechtěla se hádat. „Vím, že dojení nemáš ráda, ale můžeš se tentokrát přemoc, prosím?“

Scarlet rozhodila naštvane ruce. „Mohla jsi mě o to prostě jen požádat, abys věděla. Je to i moje farma. Na žádné povinnosti jsem si za celé roky ani jednu nepostěžovala, ale ty se mnou pořád zacházíš jako s rozmazleným frackem z města,

který začne dělat scény pokaždé, když po něm něco chceš. Ale já toužím jen po tom, abych sem patřila – a chci, aby ses ke mně podle toho chovala.“

Michelle se nahrnuly slzy do očí. Pokusila se odpovědět, ale nezmohla se na jediné slovo.

Scarlet si povzdechla a zklamaně se odvrátila. Michelle si pomyslela, že hůř už se ani cítit nemůže.

„Máš pravdu,“ zašeptala nakonec. Scarlet se na ni letmo podívala a Michelle se chabě usmála. „Zkusím se polepšit.“ Odkáslala si. „Postarala by ses...“

„Samozřejmě,“ zamumlala Scarlet. Michelle si ji usmířila jen napůl. „Jenom se převléknu.“

Michelle polkla a dívala se, jak si její vnučka svazuje rudé vlasy do uzlu.

Hvězdy na nebi, jak to dítě milovala. Dítě, které se jí před očima měnilo v ženu.

Nemohla se dočkat, až jí to bude moct říct.

„Děkuju ti,“ řekla a odešla zpátky ke schodišti.

O pár minut později na schodech zaslechla Scarletiny těžké kroky. Zadní dveře zavrzaly a zabouchly se – sice jimi nepráskla, ale dvakrát jemná taky nebyla.

Michelle si ještě ani nestihla postavit vodu na kávu, když vtom někdo lehce zaklepal. Ztuhla. Garan. Doufala, že si Scarlet jeho příjezdu nevšimla.

Otřela si vlhké ruce do utěrky a šla otevřít.

„Bonjour,“ řekla tmavovlasému muži na své verandě. „Vy musíte být monsieur Linh.“

Roztržitě si pohrával s límcem těžkého zimního kabátu, a nepřestal s tím dokonce ani tehdy, když jí třásl rukou. Navzdory tomu se usmíval od ucha k uchu – jeho úsměv byl však také nervózní a obdivný. „A vy jste Michelle Benoitová,“ odvětil. „Strážkyně největšího tajemství třetí éry. Je pro mě velkou ctí se s vámi setkat.“

Po bolestné hádce se Scarlet bylo pro Michelle těžké opětovat jeho úsměv, a tak jenom ustoupila stranou a nabídla se, že mu vezme kabát. „Žije tu se mnou má vnučka a o celé záležitosti nemá ani ponětí. Ocenila bych, kdybyste byl diskrétní.“

„Jistěže. Kdybych neuměl být diskrétní, Logana by jistě ani nenapadlo svěřit mi tak obrovskou zodpovědnost.“

„To je určitě pravda. Prosím, pojdte do kuchyně. Má vnučka právě pracuje venku. Než se vrátí, měli bychom mít zhruba půl hodiny na to, abychom probrali záležitost s princeznou a celý zákrok.“

Slavná poslední slova, pomyslela si Michelle, když si v hlavě pořád dokola přehrávala katastrofální setkání s Garanem. Seděla v nohách své postele a na klíně měla položenou krabici. Zírala z okna na půlměsíc zahalený zimními mraky a přemýšlela, jak je možné, že politika a svět, který leží tak daleko, mají na její život takový dopad.

Skoro nespala. Od doby, co za ní Scarlet poprvé přijela, se pohádaly mnohokrát, ale nikdy to nebylo takové jako teď. Na žádné z těch hádek nezáleželo. Michelle ještě nikdy necítila tak zoufalou potřebu věci napravit.

Ani Scarlet pořádně neoceníla za to, jak dobře se s prací vypořádala. Nezabrala jí o nic víc času než Michelle samotně. Vrátila se dřív, než se Michelle stačila domluvit s Garanem. Ne, nevrátila – *vplížila* se dovnitř. Tajně vyslechla celý jejich rozhovor, a i když si Michelle nebyla jistá, co přesně slyšela, o princezně Selene se zjevně nic nedozvěděla. Místo toho hovor špatně pochopila a teď si myslela, že ji babička posílá pryč. Že Garan přijel, aby ji adoptoval.

A Michelle nevěděla, jak jí to vysvětlit. Neměla ponětí, jak věci napravit.

„Ještě chvílku,“ zašeptala si sama pro sebe. Brzy to bude za nimi a pak najde způsob, jak to Scarlet vynahradiť.

Pohlédla na krabičku, kterou držela v klíně, a otevřela ji. Uvnitř byla úhledně složená červená mikina s kapucí – bavlna byla jemná a voněla novotou. Nebyl to žádný drahý dárek, ale jakmile roztaje sníh, bude se moci nosit až do léta, a Scarlet červenou milovala. Spolu se zrzavými vlasy ji považovala za projev vzdoru.

Michelle se těšila, že jí dárek předá, jakmile bude tahle polízanice za nimi.

Strčila krabicí pod postel. Otevřela dveře ložnice a čekala na úzké chodbě, dokud z druhého pokoje nezaslechla Scarletino hluboké oddychování. Přistoupila o krok blíž a položila dlaň na zavřené dveře.

„Miluju tě, moje Scarlet,“ zašeptala do klidného nočního vzduchu. Potom se odvrátila a zamířila ke schodům. Dávala si přitom dobrý pozor, aby nezavrzaly.

Když dorazila do místnosti, v níž schovávali princeznu Seleně, Logan a Garan už měli plné ruce práce. Za poslední týden změnili zmrzačené dítě, které měla Michelle ve své péči, na kyborga s železným plátováním a složitým softwarem propojeným s jeho mozkiem. Michelle zastávala roli Loganovy asistentky, podávala mu nástroje a kontrolovala dívčiny životní funkce, ale většinu času se snažila odvracet zrak. Byla silná, ale tak drastický zásah do něčího těla byl jednoduše příliš i na ni.

Logan vzhlédl, když na betonové podlaze zaslechl její kroky. Kývl na pozdrav. On i Garan měli přes ústa masky. Michelle následovala jejich příkladu, a než přišla k operačnímu stolu, taky si jednu nasadila.

Holčička ležela na boku. Logan nad ní držel obrazovku a laserovým paprskem opatrně zaceloval řez na zadní straně jejího krku. Zrovna jí do páteře nainstalovali Garanův prototyp. Muselo jim to zabrat maximálně čtyřicet minut.

To Michelle uklidnilo, přece jen byla další na řadě.

„Jak je na tom?“ zeptala se a rychle pohlédla na lesklou kovovou nohu a paži.

„Překvapivě dobře,“ odpověděl Logan. „Její tělo se protězám a rozvodům přizpůsobilo dokonce ještě lépe, než jsem doufal. Věřím, že to nejhorší máme za sebou.“ Zkontroloval řez. Byl skoro neviditelný – až na tenkou bílou jizvičku, která časem vybledne úplně. „Tak. Teď ji uložíme zpátky do nádrže.“

Společně dívku zvedli. Přestože byla útlá, kovová noha přidala jejímu tělu nečekané množství váhy.

„Uvedeme ji zpátky do stáze?“ zeptala se Michelle.

„Ne,“ pohlédl na ni Logan a zazařily mu oči. „Vzbudíme ji.“

Michelle ztuhla. „Cože? Dnes v noci? Myslela jsem, že to zabere ještě alespoň týden, než bude připravená.“

„Týden bude trvat, než bude schopná podstoupit dlouhou cestu,“ řekl Logan. Sklonil se, aby k dívčině hlavě připevnil sadu senzorů. Sensory sundával a znovu upevňoval celý týden, po každé operaci. „Ale s probouzecím procesem začneme už dnes. Chci, aby byl pomalý a postupný. Její systém už prodělal spoustu otřesů – udělám všechno pro to, aby byl pro ni přechod co nejjemnější.“

„Takže bude při vědomí?“ zeptala se Michelle. „Celý příští týden?“

Tohle nečekala. Přece nemůže držet někoho při vědomí v téhle podzemní kobce. Vzít ji do domu ale také nepadalo v úvahu a...

Logan zavrtěl hlavou. „Bude vzhůru, ale pod silnými sedativy. Potrvá několik dní, než si začne uvědomovat okolí, a Garan už souhlasil, že s ní zůstane a začne pracovat na vytvoření svalové tkáně. Pokud nádrž odvedla svou práci a rozvody správně splynuly s jejím systémem, do týdne by měla být schopná odejít odsud po svých.“

Odejít. Po všech těch letech bude princezna chodit a mluvit, bude vzhůru.

Michelle přistoupila blíž a pohlédla dívce do tváře. Hnědé vlasy měla umazané od gelu, v jehož náručí spala od svých tří let. Měla hubenou tvář a byla vychrtlá, úplná kost a kůže. Doufala, že ji Garan pořádně nakrmí, až ji přijme do rodiny.

Byla pouhým dítětem a už se k ní upíralo tolik nadějí, tolik očekávání. Michelle jí náhle bylo líto.

Víc než to – uvědomila si, že jí princezna, dívka, která jí způsobila tolik starostí, bude chybět. Všechny ty roky byla neměnnou součástí jejího života a teď prostě odejde, aniž by se dozvěděla její jméno. Nikdy nezjistí, kdo se o ni tolik let staral.

„Dobrá,“ zamumlal Logan. Připojil přenosnou obrazovku ke stěně nádrže a upřeně se na ni zahleděl. „Teď uvedu celý proces do chodu. Bude to chvíli trvat, ale brzy uvidíme první známky života nezávislého na přístrojích.“

Ze spodní části závěsné nádrže se ozvalo hučení.

Dívka se nepohnula. Neškulba sebou, nevydala jediný vzdech.

Michelle mrkla na Garana, který dítě sledoval s dychtivou zvědavostí. „Jak jí budete říkat?“ zeptala se najednou.

Otočil se k ní. „Říkat?“

„Přece jí nemůžete říkat Selene. Zajímalo mě, jestli jste jí vybral nějaké jméno.“

Garan se narovnal. Ve tváři měl zmatený výraz. „O tom jsem upřímně řečeno vůbec nepřemýšlel.“

„Michelle má pravdu,“ řekl Logan s očima stále upřenýma na obrazovku. „Taky ji budeme muset vybavit identičipem, aby mohla na Zemi bez problému existovat. Musíme pro ni vymyslet příběh – odkud pochází, z jaké je rodiny a jak se z ní stal kyborg. Už mám pár nápadů, ale jako její pěstoun jí můžete vybrat jméno.“

Garan na dívku znovu pohlédl. Vraštil čelo námahou. „Na jména nejsem moc dobrý. Naše dcery pojmenovala má žena. Nikdy mě ani nenapadlo, že bych do toho mohl mluvit.“

Michelle si za maskou olízla rty. „Jedno mě napadlo.“

Oba muži se na ni podívali.

„Co takhle *Cinder*?“

Nikdo neodpověděl. Bylo jasné, že mají o jménu pochyby. Zvedla bradu, aby jim to vysvětlila. „Je to skromné jméno, ale zároveň i mocné. Kvůli jejímu původu. Přežila oheň. Znovu se zrodila z popela.“

Jako na povel otočili hlavu, aby na dívku pohlédli.

„*Cinder*,“ řekl Logan a zkoušel to jméno na jazyku. „*Cinder*. Vlastně se mi docela líbí.“

„I mně,“ souhlasil Garan. „*Linh Cinder*.“

Michelle se usmála. Byla ráda, že se jí je povedlo tak rychle přesvědčit. Výběr jména se nesmí brát na lehkou váhu a ona cítila, že tohle je pro princeznu přesně to pravé. Alespoň si odtud něco odnese. Jméno, které jí Michelle dala – dar na rozloučenou, i kdyby se o tom nikdy neměla dozvědět.

Cinder. Popel. Uhlíky. Michelle doufala, že neznámá síla, která dívce před lety pomohla přežít, v ní hoří i nadále. Že bude planout a žhnout čím dál jasněji, až bude nakonec zářit jako vycházející slunce.

Na to, co jí čeká, bude sílu potřebovat.

Michelle položila dlaň na víko nádrže poblíž místa, kde měla dívka srdce. Přesně v tom okamžiku obrazovka zapulzovala.

Srdce začalo bít.

Udeřilo jednou a za několik vteřin podruhé. A pak znovu.

Michelle byla jako na jehlách. Naklonila se blíže a její dech se srazil na skle. „Zdravím tě, *Cinder*,“ zašeptala. „Moc ráda tě konečně poznávám.“

Jako kdyby slyšela, že někdo vyslovil její jméno, dívka otevřela oči.